

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2022 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Wojgienica

Protokolanci: st. sekr. sąd. Grzegorz Gładkojć, st. sekr. sąd. Jolanta Jankowska, st. sekr. sąd. Monika Tymosiewicz

po rozpoznaniu w dniach 16 września 2022 roku, 20 października 2022 roku, 17 listopada 2022 roku i 30 listopada 2022 roku sprawy: 1/ M. O., córki J. i H., urodzonej (...) w J., oskarżonej z art. 216 § 1 kk, 2/ A. O., syna Z. i S., urodzonego (...) w B., oskarżonego z art. 216 § 1 kk, z oskarżenia prywatnego S. K., na skutek apelacji obrońcy oskarżonych od wyroku Sądu Rejonowego w Biskupcu z dnia 6 kwietnia 2022 roku, w sprawie II K 94/21

I. Na podstawie art. 439 § 1 pkt 8 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 kpk zaskarżony wyrok uchyla i postępowanie karne umarza;

II. Na podstawie art. 632a § 1 kpk kosztami procesu w całości obciąża Skarb Państwa;

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego A. O. kwotę 840 (ośmiuset czterdziestu) złotych z tytułu zwrotu wydatków na ustanowienie obrońcy w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji oraz kwotę 1344 (jednego tysiąca trzystu czterdziestu czterech) zł z tytułu zwrotu wydatków na ustanowienie obrońcy w postępowaniu odwoławczym;

IV. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego Ł. L. opłatę w kwocie 1344 (jednego tysiąca trzystu czterdziestu czterech) zł, powiększoną o podatek od towarów i usług w kwocie 309,12 (trzystu dziewięciu 12/100) zł za wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym obronę oskarżonej M. O. oraz opłatę w kwocie 420 (czterystu dwudziestu) zł, powiększoną o podatek od towarów i usług w kwocie 96,60 (dziewięćdziesięciu sześciu 60/100) zł za obronę z urzędu tej samej oskarżonej przed sądem pierwszej instancji;

V. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżyciela prywatnego S. K. tytułem zwrotu wydatków na ustanowienie pełnomocnika w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji kwotę 840 (ośmiuset czterdziestu) złotych oraz kwotę 1344 (jednego tysiąca trzystu czterdziestu czterech) zł tytułem zwrotu wydatków na ustanowienie pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym, a nadto orzeka zwrot oskarżycielowi uiszczonych przez niego zryczałtowanych kosztów postępowania w sprawie z oskarżenia prywatnego w kwocie 300 (trzystu) złotych.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VII Ka 541/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego w Biskupcu z dnia 6 kwietnia 2022 roku, w sprawie II K 94/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonych M. O. i A. O.

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary – apelacja obrońcy

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka – apelacja obrońcy;	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	
---	--

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty:	
	obrazy przepisów postępowania – k. 97 i k. 109 – tożsame w obydwu apelacjach	Nie podlegały rozpoznaniu w związku ze stwierdzeniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 8 kpk.
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych	bezprzedmiotowy	
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Stwierdzenie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 8 kpk.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	

Zwi ęz le o powodach uwzgl ędnienia okoliczno ści	
Postępowanie karne przeciwko tym samym oskarżonym, o ten sam czyn toczyło się w innej sprawie i zostało prawomocnie umorzone z uwagi na odstąpienie oskarżyciela prywatnego od oskarżenia, przed wniesieniem aktu oskarżenia w przedmiotowej sprawie – postanowienie k. 26 w aktach II K 260/20 Sądu Rejonowego w Biskupcu.	
5. ROZSTRZYGN IĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwi ęz le o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwi ęz le o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	Art. 439 § 1 pkt 8 kpk # art. 439 k.p.k.
Zwi ęz le o powodach uchylenia	
Zaskarżony wyrok został wydany mimo tego, że postępowanie karne	

w stosunku do tych samych oskarżonych, o ten sam czyn zostało wcześniej prawomocnie zakończone.

Prywatny akt oskarżenia wniesiony przez S. K. jest takim samym aktem oskarżenia, jak akt oskarżenia wniesiony w sprawie II K 260/20. Jego treści nie wyróżnia nic prócz daty, jaką jest sygnowany. W sprawie II K 260/20 postępowanie karne zostało umorzone, albowiem oskarżyciel prywatny nie stawiał się na rozprawę główną bez usprawiedliwienia (art. 496 § 1 i 3 kpk – k. 26 przywołanych akt). Postanowienie to jest prawomocne.

Stan rzeczy osądzonej tworzą prawomocne orzeczenia merytoryczne, rozstrzygające w przedmiocie odpowiedzialności karnej sprawcy (skazanie, uniewinnienie, warunkowe umorzenie), natomiast orzeczenia formalne, a więc o dopuszczalności procesu, jedynie wówczas, gdy oparte są na ujemnej przesłance nieusuwalnej, tzw. bezwzględnej (np. śmierć oskarżonego, przedawnienie). W razie prawomocnego umorzenia postępowania z uwagi na przeszkodę usuwalną (np. brak skargi uprawnionego oskarżyciela czy brak wniosku o ściganie) zakaz *ne bis in idem* funkcjonuje jedynie w układzie procesowym, w jakim nadal istnieje ta ujemna przesłanka procesowa. Jej usunięcie powoduje, że nie ma już przeszkód do ponownego prowadzenia postępowania o ten sam czyn tej samej osoby (Zabłocki, Stefański; Komentarz do KK, Wydawnictwo Lex; D. Świecki – Komentarz do KK – Wydawnictwo Lex.). Decyzje formalne o umorzeniu postępowania wydane z powodu przemijającej przesłanki procesowej

nie wywołują następstw o charakterze niemożności orzekania o ten sam czyn w stosunku do tego samego oskarżonego, albowiem rozstrzygają jedynie o dopuszczalności procesu karnego, a nie o przedmiocie procesu karnego, a ich charakter umożliwia procedowanie po usunięciu wad (W. Daszkiewicz, K. Paluszyńska-Daszkiewicz, *Proces...*, s. 131–132). Tak też orzekł SN w postanowieniu w sprawie V KK 270/14 (LEX nr 1648728), wyrażając pogląd, że stan powagi rzeczy osądzonej tworzą jedynie orzeczenia merytoryczne, natomiast orzeczenia formalne tylko wówczas, gdy oparte są na ujemnej przesłance procesowej o charakterze bezwzględny, a zatem takiej, która nie może zostać usunięta.

Niestawiennictwo oskarżyciela prywatnego i jego pełnomocnika na rozprawie głównej bez usprawiedliwienia, w każdej fazie jej prowadzenia, powoduje umorzenie postępowania na podstawie art. 496 § 3 kpk, przy czym jeżeli niestawiennictwo takie ma miejsce po rozpoczęciu przewodu sądowego na pierwszej rozprawie głównej, warunkiem umorzenia jest wyrażenie zgody przez oskarżonego (uchwała SN - I KZP 19/08; OSNKW 2008, nr 10, poz. 77). Należało zatem rozstrzygnąć kwestię, czy w takim przypadku oskarżyciel prywatny może ponownie wnieść akt oskarżenia, czy też skutek przewidziany w tym przepisie jest skutkiem materialnym, a więc ponowne wniesienie aktu oskarżenia o ten sam czyn przeciwko tej samej osobie jest niedopuszczalne.

O ile zgodzić należy się z poglądem, że brak skargi uprawnionego oskarżyciela jest negatywną przesłanką procesu

karnego usuwalną, a więc wstąpienie właściwego oskarżyciela powoduje usunięcie przeszkody, to już nie sposób uznać, że odstąpienie od oskarżenia w sytuacji przewidzianej w art. 496 § 1 i 3 kpk jest jedynie aktem formalnym i dlatego można usunąć przeszkodę do prowadzenia procesu poprzez ponowne wniesienie aktu oskarżenia, byle tylko zmieścić się w terminie przedawnienia karalności czynu. Takie odkodowanie tej normy prawnej zupełnie pomija okoliczność, że przeszkoda do prowadzenia procesu w postaci nieusprawiedliwionego niestawiennictwa oskarżyciela jest przeszkodą nieusuwalną. Jedynym wyjściem dla oskarżyciela prywatnego jest zainicjowanie postępowania zmierzającego do wykazania, że jego niestawiennictwo miało usprawiedliwioną przyczynę. Jeżeli postępowanie to zakończy się niepowodzeniem skarga zostaje skonsumowana. Jaki byłby bowiem sens dowodzenia usprawiedliwionej przyczyny, skoro można bez uruchamiania tej procedury odwoławczej wnieść ponownie akt oskarżenia. Dlatego też nie sposób zgodzić się z poglądem zrównującym sytuację, kiedy oskarżyciel prywatny odstępuje od oskarżenia (czy to wprost, czy to konkludentnie) z niezapełnieniem braków formalnych (np. brak zryczałtowanej równowartości kosztów postępowania). Odstąpienie od oskarżenia powoduje bowiem, że oskarżyciel w ogóle rezygnuje ze ścigania, a tym samym oskarżony ma gwarancję ostatecznego zakończenia wszczętego przeciwko niemu postępowania. Poszukiwanie możliwości ponownego wniesienia aktu oskarżenia w oparciu o stwierdzenie, że orzeczenie

umarzające postępowanie w przypadku przewidzianym w art. 496 § 1 i 3 kpk nie jest orzeczeniem materialnym jest błędne, albowiem ustawodawca połączył przyczynę formalną ze skutkiem materialnym. Za takim poglądem przemawia to, że odstąpienie jest czasownikiem oznaczającym zrzeczenie się czegoś, rezygnację z czegoś, a więc z jego istoty wynika rezygnacja z oskarżenia. Skutek jest w całości materialny. Odkodowanie znaczenia pojęcia „odstąpienie” poprzez odwołanie się do przepisu art. 14 kpk a contrario jest obarczone błędem dowolności, albowiem przepis art. 14 § 2 kpk nie posługuje się tą samą terminologią. Nie uciekając się zatem do wykładni systemowej przepisu art. 496 § 1 i 3 kpk stwierdzić należy, że „cofnięcie” jest pojęciem niesynonimicznym z „odstąpieniem”, albowiem cofnięcie oznacza powrót do stanu sprzed czegoś, a tym samym czyni możliwym ponowne pójście w przód. Tymczasem odstąpienie jest aktem bezpowrotnym. Dlatego też w ostatnim zdaniu art. 14 § 2 kpk pojawił się zapis, że ponowne wniesienie aktu oskarżenia przeciwko tej samej osobie o ten sam czyn jest niedopuszczalne. To z tego m.in. powodu sąd odwoławczy uznał, że w razie umorzenia postępowania z uwagi na niestawiennictwo oskarżyciela prywatnego i jego pełnomocnika na rozprawie lub posiedzeniu pojedynczym następuje konsumpcja skargi i nie ma możliwości ponownego wniesienia oskarżenia prywatnego w tej samej sprawie (Kodeks karny Komentarz J. Grajewski, S. Steinborn, L. Paprzycki, Wydawnictwo LEX).

Wynikiem powyższej analizy było uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, albowiem wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 8 kpk.		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II - V	Ponieważ postępowanie karne toczyło się mimo tego, że wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza, o

czym od samego początku doskonale wiedział sąd rozpoznający sprawę, w oparciu o przepis art. 432a § 1 kpk kosztami procesu został obciążony w całości Skarb Państwa.

Od tegoż Skarbu Państwa zasądzono na rzecz oskarżonego A. O. jego wydatki związane z udziałem obrońcy tak w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, jak też przed sądem odwoławczym. Stopień skomplikowania sprawy nie uzasadniał podwyższenia stawki minimalnej, którą podwyższała jedynie ilość dodatkowych rozpraw (punkt III).

Na podstawie tożsamyh przepisów sąd odwoławczy orzekł o kosztach obrony z urzędu oskarżonej M. O., ale ponieważ obrońca nie skarżył zasądzonego na jego rzecz wynagrodzenia powielono to wynikające z uchylonego wyroku mimo, że sąd odwoławczy odmiennie orzekł o wynagrodzeniu obrońcy w postępowaniu odwoławczym z powodów wyartykułowanych poniżej.

W aktualnym stanie prawnym orzekanie o kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu odbywa się na podstawie przepisów rozporządzeń Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku: w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu i w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu. Przed wejściem w życie przepisów wymienionych aktów prawa, to jest do dnia 1 listopada 2016 roku orzekanie o kosztach udzielonej pomocy prawnej z urzędu odbywało się na podstawie rozporządzeń z dnia 22 października 2015 roku. Stawki za obronę z urzędu ustalone zostały w wymienionych rozporządzeniach, a więc tych obowiązujących do 31 października i od 1 listopada 2016 roku, na poziomie o połowę niższym, aniżeli stawki obowiązujące za czynności adwokackie i radców prawnych z wyboru. W wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 roku stwierdzono, że skoro wszyscy adwokaci stanowią grupę podmiotów podobnych (tj. posiadają – w zakresie prawa do wynagrodzenia – wspólną cechę prawnie relewantną w świetle gwarancji wysłowionej w art. 64 ust. 2 Konstytucji RP, a także w rozumieniu art. 32 ust. 1 Konstytucji RP), to zróżnicowanie ich wynagrodzenia (tj. obniżenie tym działającym z urzędu o połowę wynagrodzenia, które otrzymaliby, gdyby występowali w sprawie jako pełnomocnicy z wyboru) nie może być uznane za konstytucyjnie usprawiedliwione.

„Wskazany powyżej wyrok odnosi się do kwestii konstytucyjności przepisu nieobowiązującego już rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dotyczącego wysokości kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (...). Aktualnie obowiązujące rozporządzenia z 3.10.2016 r. (...) choć zastosowano w nich inną technikę legislacyjną aniżeli w poprzednio obowiązujących rozporządzeniach, w istocie także zawierają uregulowania sprzeczne z Konstytucją RP, bo przewidujące, iż koszty za pomoc prawną świadczoną z urzędu należne są w wysokości o połowę niższej aniżeli za analogiczne czynności podejmowane przez adwokata lub radcę prawnego działającego z wyboru. (...). Taka sama sytuacja występuje w przypadku radców prawnych. Wyrok Trybunału z 23.04.2020 r., SK 66/19, spowodował utratę mocy obowiązującej wyłącznie przepisu poddanego kontroli konstytucyjnej (...). Inną sprawą jest natomiast to, że orzekając w przedmiocie kosztów za pomoc prawną świadczoną z urzędu w sprawach będących w toku sądy mogą – na podstawie art. 29 ust. 1 prawa o adwokaturze lub art. 22⁽³⁾ ustawy o radcach prawnych, każdorazowo w zw. z art. 8 ust. 1 i 2 oraz art. 178 ust. 1 Konstytucji RP – wyliczać należność z tego tytułu na podstawie odpowiedniego przepisu rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności adwokackie albo rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności radców prawnych, odrzucając – jako niekonstytucyjną – stawkę wskazaną w rozporządzeniu z 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu albo rozporządzenia z 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu. Mechanizm wskazanych powyżej rozporządzeń z 2016 r., polegający na określeniu podstawowej stawki wynagrodzenia należnego adwokatowi lub radcy prawnemu z urzędu na poziomie 50-proc. stawki wynagrodzenia należnego adwokatowi lub radcy prawnemu działającemu z wyboru jest bowiem w istocie zbieżny z uregulowaniem uznanym przez Trybunał za niekonstytucyjne we wskazanym powyżej wyroku z 23.04.2020 r., SK 66/19. „ (Barbara Nita – Światłowska, Orzekanie o kosztach za pomoc prawną z urzędu po wyroku TK z dnia 23 kwietnia 2020 roku, w sprawie SK 66/19, wydawnictwo LEX). Zgodzić się należy w całości z tezą wyrażoną w cytowanej publikacji, albowiem ocenie podlegać powinien wzorzec konstytucyjny, do czego uprawniony jest sąd na podstawie art. 8 ust.

1 i 2 oraz art. 178 ust. 1 Konstytucji w stosunku do aktów prawnych rangi podustawowej. Skoro zatem tenże wzorzec konstytucyjny nie został dochowany w przepisach aktualnie obowiązującego rozporządzenia przeto należało zastosować stawkę wynagrodzenia, która uwzględnia równoprawną pozycję adwokata, czy też radcy prawnego udzielających pomocy prawnej z wyboru i z urzędu.

W konsekwencji o kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez obrońcę oskarżonej M. O. w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 11 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz § 4 ust. 3 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, albowiem te ostatnie przepisy nie budzą wątpliwości co do zgodności z Konstytucją.

Konsekwencją zastosowania przepisu art. 632a § 1 kpk poprzez obciążenie w całości kosztami procesu Skarbu Państwa było również orzeczenie o zwrocie oskarżycielowi prywatnemu wydatków na ustanowienie pełnomocnika w postępowaniu przed sądem pierwszej i drugiej instancji, według tej samej zasady, którą przyjęto co do obrońcy oskarżonego O., albowiem stopień skomplikowania sprawy nie uzasadnia podwyższenia stawki minimalnej (pkt V). Konsekwencją takiego rozstrzygnięcia o kosztach procesu było również orzeczenie o zwrocie oskarżycielowi prywatnego poniesionych przez niego zryczałtowanych wydatków.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. O.	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Biskupcu z dnia 6 kwietnia 2022 roku, w sprawie II K 94/21	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej M. O.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	Wyrok Sądu Rejonowego w Biskupcu z dnia 6

ustalenie, którego dotyczy apelacja	kwietnia 2022 roku, w sprawie II K 94/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana